S E N T I N Ţ Ă
În numele legii

13 ianuarie 2026 satul Varnița

Judecătoria Căușeni, sediul Bender (Varnița)
în componența:
Preşedintelui şedinţei, judecătorul Grigorii Damaschin
Grefierilor Olga Sochirca și Elena Țînțari

cu participarea:
Procurorului Andrei Illarion
Părţii vătămate Vladislav Hurcal
Apărătorului Vladimir Sucitu
Inculpatului Nicolai Cara

examinând în şedinţă publică, în procedura generală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Cara Nicolai *****, născut pe *****, IDNP *****, originar din r/nul *****şi domiciliat în r/nul *****, în satul *****, pe str. *****, cu studii medii, necăsătorit, neangajat în câmpul muncii, nesupus militar, fără persoane la întreţinere, fără grade de invaliditate, fără titluri speciale, grade de calificare şi distincţii de stat, nu se află la evidenţa psihiatrică sau narcologică, cet. al Republicii Moldova, reținut la 17 octombrie 2025 și aflat în arest preventiv, cu antecedente penale, fiind anterior condamnat prin:

- sentinţa din 25 aprilie 2005, emisă de Judecătoria Bender, în baza art. 186 alin. (2) şi 187 alin. (2) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse definitive cu închisoare pe un termen de 5 ani, dar liberat de la executarea pedepsei în temeiul Legii cu privire la amnistie din 16 iulie 2004;

- sentinţa din 23 mai 2006, emisă de Judecătoria Anenii Noi, în baza art. 287 alin. (2), 195 alin. (2) şi 217 alin. (1) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse definitive cu închisoare pe un termen de 5 ani și 6 luni, irevocabilă prin

decizia CSJ din 21 martie 2007;

- sentinţa din 14 noiembrie 2007, emisă de Judecătoria Bender, în baza art. 171 alin. (1) şi 172 alin. (1) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse definitive cu închisoare pe un termen de 3 ani şi 8 luni, eliberat înainte de termen prin încheierea Judecătoriei Bender din 26 noiembrie 2008;

- sentinţa din 21 iulie 2017 emisă de Judecătoria Chişinău, sediul Râşcani şi decizia Curţii de Apel Chişinău din 14 noiembrie 2017, în baza art. 27 şi 187 alin. (2) lit. b) şi e) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse cu închisoare pe un termen de 3 ani şi 6 luni, fără amendă, iar în temeiul art. 90 din Codul penal, a fost suspendată condiţionat pe un termen de probă de 5 ani;

- sentinţa din 15 decembrie 2017, emisă de Judecătoria Anenii Noi, sediul Bender, în baza art. 264[1] alin. (4) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse cu închisoare pe un termen de 8 luni, iar în temeiul art. 90 din Codul penal, a fost suspendată condiţionat pe un termen de probă de 2 ani;

- sentinţa din 6 decembrie 2022, emisă de Judecătoria Comrat, sediul Central, în baza art. 264[1] alin. (1) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse cu muncă neremunerată în folosul comunităţii în cuantum de 135 de ore;

- sentinţa din 24 iulie 2025 emisă de Judecătoria Căuşeni, sediul Bender, în baza art. 186 alin. (2) lit. c) şi d) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse cu muncă neremunerată în folosul comunităţii pe un termen de 180 de ore,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal.

Procedura de citare legală, fiind respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale: 27 noiembrie 2025 – 13 ianuarie 2026 (*în examinare la judecătorul Grigorii Damaschin de la 2 decembrie 2025*).

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate în ședință de judecată, instanța,

c o n s t a t ă:

Fapta prejudiciabilă constatată.

1.1. Inculpatul **Nicolai Cara**, la 9 octombrie 2025, în timpul nopții, când se afla la domiciliul lui Serghei Ganu, în mun. *****, pe str. *****, la etajul VI, cu intenția să sustragă în mod deschis bunurile altei persoane, i-a aplicat părții vătămate Vladislav Hurcal violență nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei, manifestată prin aplicarea loviturilor în diferite părți ale corpului acestuia și a sustras în mod deschis de la partea vătămată telefonul mobil de model „*Samsung A5*", în valoare de 1.900 de lei, cauzându-i o daună materială în valoare de 1.900 de lei.

De către organul de urmărire penală, acţiunile lui *Nicolai Cara* au fost încadrate juridic în conformitate cu prevederile art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal – *„jaful"*, adică *„sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenţei nepericuloase pentru viaţa sau sănătatea persoanei".*

Privind procedura.

2.1. În ședința de judecată, inculpatul Nicolai Cara nu a recunoscut integral faptele incriminate şi vinovăţia în comiterea lor conform încadrării formulate de acuzare, iar împreună apărătorul acestuia au susţinut examinarea cauzei în procedură generală. Aceasta poziție a fost susținută și de către procurorul Andrei Illarion.

Din acest motiv, în conformitate cu articolele 351 şi 352 din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, cu participarea inculpatului Nicolai Cara, în limba română, în şedinţă publică şi cu participarea apărătorului desemnat Vladimir Sucitu, care acţionează în interesele inculpatului în temeiul Deciziei CNAJGS din 11 noiembrie 2025 și a mandatului avocaţial cu seria și nr. MA 2311662 din 11 noiembrie 2025 (f.d.126-127).

Poziţia inculpatului în şedinţă de judecată.

3.1. În şedinţă de judecată, *Nicolai Cara* a declarat că incidentul a avut loc la data de 5 septembrie 2025, însă ora nu o ține minte, dar el împreună cu Anatolii au mers la Ganu Serghei, iar acolo erau Anatolii, Ghenadii și Veaceslav. Inculpatul l-a întrebat pe Veaceslav când îi va restitui datoria și acesta i-a comunicat că acum nu are bani. Tot el i-a propus să îi dea telefonul ca garanție și i-a zis că îi va aduce banii la data de 10, dar a trecut o lună și așa nu i-a adus bani. Peste ceva timp a venit poliția și l-au luat.

La întrebările apărătorului a specificat că Veaceslav singur i-a dat telefonul ca garanție, însă nu cunoaște dacă cineva din persoanele prezente au văzut cum Veaceslav a pus telefonul pe masă, după care Veaceslav i-a dat două telefoane mobile care erau stricate și le-a restituit.

La întrebările procurorului a menționat că partea vătămată îi datora 1000 de lei și altă 1000 de lei pentru faptul că Igor a deteriorat careva bunuri la Ganu Serghei. Confirmă că anterior a avut o ceartă cu Igor Chirtoacă și nu a văzut ca cineva să-l bată pe Veaceslav. La fel, Veceslav l-a telefonat și i-a zis că pe data de „*10*" va primi salariul și îi va aduce bani, respectiv urma să-i restituie telefonul, însă a doua zi a venit poliția.

La întrebările instanței a indicat că i-am împrumutat bani lui Veaceslav cu 3 săptămâni înainte de incidentul la Ganu Serghei în apartament. O altă mie îi era dator, deoarece a pus cuvânt pentru Igor Chirtoacă, pe motiv că acesta a deteriorat careva bunuri, dar nu a solicitat 2000 de EURO de la Veaceslav și nu l-a lovit pe Veaceslav niciodată. De asemenea, nu i-a restituit telefonul timp de o lună, iar tot acest timp, telefonul a fost stins și nu s-a folosit. Recunoaște că telefonul l-a transmis benevol poliției, dar acesta era stins și nu s-a adresat în judecată pentru a restitui datoria, deoarece l-a crezut din cuvânt.

Declaraţiile părţii vătămate în şedinţă de judecată.

4.1. *Partea vătămată* ***Vladislav Hurcal***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că pe inculpat îl cunoaște relativ, iar în seara incidentului, s-a întâlnit cu inculpatul Cara Nicolai la domiciliul lui Ganu Serghei. Cu acesta nu erau în careva relații. În seara incidentului se aflau la bucătărie și fără careva motiv, inculpatul i-a aplicat o lovitură în regiunea feței. Când și-a revenit, era de sânge, respectiv s-a ridicat și a plecat acasă. A doua zi a depistat că telefonul nu este și a mers la Serghei acasă și l-a întrebat unde e telefonul său, dar acesta i-a zis că l-a luat Nicolai Cara.

La întrebările procurorului a precizat că incidentul a avut loc în apartamentul lui Ganu Serghei, care este amplasat în mun. *****, pe str. *****, iar toți care erau prezenți, se aflau în stare de ebrietate, însă anterior nu a avut incidente cu inculpatul. El nu cunoaște de ce ultimul l-a lovit, iar medicul legist i-a eliberat un anumit certificat, dar nu cunoaște ce era indicat. Toate acțiunile au fost petrecute în prezența cet. Ganu Serghei, Ghenadie și Anatolie. Telefonul era de model „*Samsung A5*”, de culoare neagră, valoarea căruia constituie 1900 de lei. Susține că alte acțiuni nu va înainta, deoarece nu i-au fost cauzate alte pagube.

La întrebările apărătorului a menționat că a depistat lipsa telefonului când a ajuns acasă, iar a doua zi a mers la Ganu Serghei și l-a rugat să-l telefoneze pe Nicolai ca acesta să-i restituie telefonul. Nu cunoaște de unde Nicolai a luat telefonul său, dar el i-a dat ca garanție alte două telefoane, respectiv ultimul urma să-i restituie telefonul de model „*Samsung*”. Când l-a telefonat pe Nicolai, l-a rugat să-i restituie telefonul, deoarece toată informația de la serviciu se află în el, însă ultimul a tărăgănat tot procesul. Totul s-a început de la faptul că Nicolai anterior l-a bătut pe un băiat pe nume Igor și i-a comunicat că urmează să-i dea 2000 de lei, iar respectiv, partea vătămată a pus cuvânt pentru el și i-a zis că la data de „10” va primi salariu și îi va da el 1000 de lei, însă ultimul nu a așteptat și i-a luat telefonul. În timpul incidentului, erau prezenți Serghei, Nicolai și Anatol, iar toți stăteau la masă. Când l-a rugat pe Nicolai să-i restituie telefonul, acesta i-a zis să-i dea banii, iar ulterior îi va restitui telefonul. Ca garanție i-a dat alte două telefoane, însă ultimul continua să-i restituie telefonul care i l-a luat. Consideră că nu îl dădea, deoarece a șters toată informația din el. Nicolai i-a aplicat o lovitură cu capul în regiunea feții, dar când și-a revenit, îl lovea după cap. Ultimul a solicitat bani anume de la victimă, deoarece a pus cuvânt pentru Igor. Totuși, careva pretenții nu are față de inculpat și solicită să nu fie pedepsit aspru, ci să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă.

La întrebările inculpatului a subliniat că nu ține minte la ce dată i-a transmis telefoanele lui Ghenadie ca să le transmită inculpatului, însă i-a fost restituit un telefon și cartela care nu îi aparține cu cartela SIM.

La întrebările instanței a indicat că până a fi sustras telefonul, acesta se afla în buzunar la scurtă și a primit lovituri în regiunea feții. Nicolai i-a comunicat că l-a lovit în frunte, după care la cap și a mers la poliție după ce și-a revenit. După ce și-a revenit, nu a observat că îi lipsește telefonul, iar acasă s-a deplasat de sine stătător. În seara respectivă nu a văzut telefonul la Nicolai, dar a aflat că telefonul este la Nicolai din spusele lui Ganu Serghei. L-a rugat pe Ganu Serghei să-l telefoneze pe Nicolai și a discutat cu acesta, care i-a promis că îi va restitui telefonul peste câteva zile, iar în schimb la telefonul său, i-a dat altele două. Inculpatul a cerut bani de la el, deoarece a pus cuvânt pentru o altă persoană, iar inculpatul se folosea de telefonul său, răspundea la apeluri și i-a creat probleme. De asemenea, Nicolai nu i-a comunicat de ce a cerut anume bani de la el, deoarece nu a avut niciodată datorie față de inculpat, precum și nici față de o altă persoană.

5. *În instanța de judecată, de partea acuzării au mai fost audiați următorii martori și cercetate următoarele mijloace de probă:*

Declarațiile martorilor:

5.1.1. *Martorul* ***Ghennadii Stambol***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că nu-și amintește data, dar în ziua când a avut loc incidentul cu Veaceslav, cu pseudonimul „*Isai*", poate comunica că ultimul, când a venit în apartamentul lui Ganu Serghei, acesta era cu sprânceana ruptă. Referitor la telefon, când acesta a plecat, l-a lăsat sau l-a uitat pe masă, iar la întrebarea sa cui îi aparține, Nicolai a zis că lui Veaceslav. Ce ține de bani nu poate comunica nimic, ci doar a auzit că dl Veaceslav îi este dator lui Cara Nicolai.

La întrebările procurorului a indicat că în ziua incidentului, toți erau serviți și doar el era în stare de trezie, iar până a veni dl Veaceslav, ceilalți au servit în jur de o oră. Până să vină Veaceslav, era el, Ganu și Cara Nicolai, dar ulterior a mai venit și Anatoli Cojuhari. În prezența sa, nu s-au certat nimeni, iar primul din apartament a plecat Veaceslav, însă nu poate comunica motivul. *După citirea declarațiilor oferite la urmărirea penală (f.d.88-93)*, martorul a confirmat că declarațiile care le-a dat citire procurorul, sunt corecte.

La întrebările apărătorului a menționat că nu a văzut ce s-a întâmplat între ei, iar când a intrat la bucătărie, telefonul era pe masă și martorul a întrebat al cui este telefonul, la ce Nicolai i-a răspuns că este a lui Veaceslav. Nicolai nu i-a luat cu forța telefonul de la Veaceslav, iar din câte cunoaște, Veaceslav a încheiat o tranzacție cu Veaceslav.

La întrebările instanței a concluzionat că nu a observat când inculpatul i-a aplicat o lovitură lui Vecaeslav și este în relații de prietenie cu ambele părți.

5.1.2. *Potrivit declarațiilor oferite de martorul Ghennadi Stambol pe 19 octombrie 2025 organului de urmărire penală și citite în fața instanței*, ultimul declară anterior că la începutul lunii octombrie 2025, împreună cu Anatolii și Cara Nicolai, s-au dus la locuința lui Ganu Sergiu, în mun.*****, în cartierul *****, după ora 22:00. În acea seară, ei s-au dus la o

persoană pentru a procura băuturi alcoolice și alte produse în aceeași locuință, la doamnă de acolo, pe nume „*Clava*”. După ce au procurat băutura alcoolică, aceștia s-au dus în apartamentul lui Sergiu Ganu și s-au așezat la masă. Deja se aflau acolo Vladislav, cu porecla „*Isai*” și Igor. Ulterior, Cara Nicolai a început să se certe cu Igor, deoarece Igor avea o datorie față de Nicolai, în valoare de aproximativ 2000 de lei. Ca urmare, Nicolai a ieșit în holul scărilor și a aplicat lovituri cu pumnii asupra corpului lui Igor, după care Igor a plecat într-o direcție necunoscută. Ceilalți s-au așezat și au continuat să consume băuturi alcoolice. În timp ce stăteau la masă, Vladislav „*Isai*” a spus că a achitat o parte din datoria lui Igor. La data de 6 octombrie 2025, acesta a telefonat lui Ganu Sergiu și s-a dus la apartamentul acestuia. Ajungând acolo, era singur. După un timp, a venit Vladislav „*Isai*”, iar ulterior Cara Nicolai și Anatolii. Toți s-au așezat la masă și au consumat băuturi alcoolice. După un timp, Nicolai Cara l-a întrebat pe Vladislav când va returna datoria lui Igor, iar „*Isai*” i-a răspuns că va achita el această datorie în locul lui Igor. Într-un moment, Cara Nicolai și Vladislav au început o ceartă. Nicolai s-a ridicat în picioare și i-a spus: „*Tu m-ai săturat să întinzi timpul*”. După ce martorul a ieșit pentru a răspunde la telefon și ulterior s-a întors în cameră, a observat că Vladislav „*Isai*” se ținea de barbă, iar în zona stângă a feței avea o ruptură cu sânge. A înțeles că Cara l-a lovit cu ceva la acel moment, iar Vladislav i-a spus lui Nicolai să-i returneze telefonul mobil. Nicolai a răspuns că îl va returna doar după ce va primi banii, adică datoria lui Igor. Ulterior, Vladislav s-a îndepărtat într-o direcție necunoscută, iar ceilalți au continuat să consume băuturi alcoolice. În acest timp, telefonul mobil de model „*Samsung A5*” se afla în mâinile lui Cara Nicolai, care îl gestiona (f.d.88-93).

5.2.1. *Martorul* ***Igor Chirtoacă***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că este cunoscut cu inculpatul și cu partea vătămată, iar *la întrebările procurorului* a specificat că îl cunoaște pe Veaceslav „*Isai*”, iar pe restul nu îi cunoaște. Cu trei luni în urmă totuși a fost în ospeție la o persoană care locuiește în mun. *****, pe str. *****, unde au consumat băuturi alcoolice. În apartament era Veaceslav și persoanele care sunt invitate astăzi la ședință, inclusiv inculpatul, care este prezent. În seara când a fost în ospeție, a avut un conflict cu cineva din persoanele prezente, dar nu ține minte. Iterează că în seara respectivă a avut loc altercație, dar cine l-a lovit, nu ține minte, însă a fost maltratat, deoarece a vorbit careva cuvinte urâte și respectiv urmează să dea careva bani lui Nicolai, însă anumiți bani nu i-a dat lui Nicolai. La medic nu a fost, dar a avut echimoze și lovituri la cap, iar cu Veceslav (*Isai*) a discutat pe telefon și a comunicat că l-a bătut Nicolai, care i-a luat telefonul. Nu cunoaște unde a fost bătut, adică în care apartament și nu cunoaște ce telefon a avut Veaceslav, iar când a avut loc incidentul între el cu Nicolai, toți erau în stare de ebrietate. *După citirea declarațiilor oferite la urmărirea penală (f.d.94-99)*, martorul a afirmat că declarațiile date la faza urmării penale sunt veridice.

La întrebările apărătorului a specificat că nu a văzut ce s-a întâmplat între ei, iar când a intrat la bucătărie, telefonul era pe masă. El a întrebat al cui este telefonul și Nicolai i-a comunicat că este a lui Veaceslav, iar Nicolai nu i-a luat cu forța telefonul de la Veaceslav. Din

câte cunoaște, Veaceslav a încheiat o tranzacție cu Veaceslav și nu cunoaște de ce a fost bătut Veaceslav. Totuși, în ziua incidentului, el nu era prezent în apartament, ci a fost anterior. Veaceslav l-a sunat seara târziu, data nu o ține minte, dar i-a comunicat că i-a luat telefonul și a fost bătut.

La întrebările instanței a concluzionat că nici el și nici Veaceslav nu au avut datorii față de inculpat, dar Nicolai a comunicat că urmează să-i dea 2000 de EURO, deoarece a vorbit prostii. Nu cunoaște exact adresa, deoarece era servit, dar este amplasat în mun. *****, pe str. *****. Domnul Veaceslav nu și-a asumat obligația de a achita careva datorii de ale sale, deoarece nu le are și nu-și amintesc ce cuvinte a zis.

5.2.2. *Potrivit declarațiilor oferite de martorul Igor Chirtoacă pe 19 octombrie 2025 organului de urmărire penală și citite în fața instanței*, ultimul declară anterior că la data de 5 octombrie 2025, seara, deplasându-se la un magazin din microraionul *****, s-a întâlnit cu Vladislav „*Isai*" și au consumat bere. Ulterior, s-au apropiat prietenii lui, pe nume Nicolai, Anatolii și Ghenadi, care au propus să meargă împreună la apartamentul lui Ganu Sergiu, situat în mun. *****, pe str. ***** *****, deoarece aceștia tocmai procurase spirt de la o doamnă. El a fost de acord și s-au dus împreună, iar pe parcursul serii, consumând băuturi alcoolice și purtând conversații necontrolate, nu-și amintește exact, dar Nicolai i-ar fi spus că, din motive legate de conversațiile purtate, trebuie să plătească 2000 de EURO. Apoi, simțind că a consumat mai mult decât trebuia, a decis să se întoarcă acasă. Nicolai, Anatolii și Ghenadi l-au însoțit până la scări, iar cineva l-a lovit cu pumnul în față, provocându-i pierderea cunoștinței pentru câteva momente. Când și-a revenit, a simțit cum Nicolai îl lovea cu picioarele asupra corpului. După ce Nicolai a încetat, s-a întors în apartament, iar el s-a ridicat și s-a dus acasă. A doua zi, Vladislav „*Isai*" l-a contactat telefonic, întrebând când va da bani lui Nicolai. El i-a răspuns că nu sunt timpurile din „*anii 90*" când se dădeau 2000 de EURO pentru nimic, deoarece nu împrumutase niciun leu de la acesta. Dacă ceva nu i-a plăcut în discuțiile din seara precedentă, a fost doar pentru bere, dar nu îi datorează niciun leu și a închis receptorul. Peste câteva zile, Vladislav „*Isai*" l-a contactat de pe un număr necunoscut și i-a spus că el fusese bătut de Nicolai, dar și că i-a fost luat telefonul mobil fără consimțământul său, pentru că el refuzase să-i dea banii ceruți. În acel moment, telefonul nu i-a fost restituit până când nu i-au fost întorși măcar 2000 de lei, iar el i-a spus să se adreseze poliției. În ceea ce privește cazul în care el a fost bătut de Cara Nicolai, nu are pretenții față de acesta și nu are datorii financiare față de el. Aceasta este întreaga relatare pe care o poate comunica despre acest eveniment (f.d.94-99).

5.3.1. *Martorul* ***Serghei Ganu***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că este cunoscut cu inculpatul, care îi este cumătru și cu partea vătămată, după care a relatat că nu ține minte perioada concretă, dar în una din zile, se aflau la el în apartament și anume Nicolai, Ghenadii, Anatolii și Veaceslav, unde consumau băuturi alcoolice. Poate comunica că Veaceslav era dator lui Nicolai cu 1000 de lei și ca garanție, a lăsat telefonul. Acesta a zis că va restitui datoria timp de cinci zile, dar a trecut o lună și nu a restituit datoria.

La întrebările procurorului a indicat că între Veaceslav și Nicolai nu a avut loc o

altercație sau bătaie, chiar dacă uneori se mai certau, iar *după citirea declarațiilor depuse la urmărirea penală (f.d.45-50)*, a susținut că declarațiile date la faza de urmărire penală sunt veridice, însă concretizează doar referitor la sumă, că jumătate urma să achite Veaceslav și jumătate Igor Chirtoacă. Adaugă atunci când s-a trezit, Veaceslav pleca acasă și i-a zis să plece, dar peste trei zile să aducă datoria. Confirmă că timp de o lună, au servit băuturi alcoolice, iar din acest motiv nu ține minte multe detalii. De asemenea, când Veaceslav a venit după telefon, avea o cicatrice în frunte, dar a venit la martor după telefon, deoarece este cumătru cu Nicolai.

La întrebările apărătorului a afirmat că nu a văzut ca Cara Nicolai să ia telefonul cu forța, dar când s-a trezit din somn, a văzut cum Veaceslav singur a lăsat telefonul ca garanție, a zis că lasă telefonul și peste trei zile va aduce 1000 de lei. De asemenea, consideră că Nicolai nu a refuzat să-i restituie telefonul.

La întrebările instanței a specificat că suma dată s-a creat din faptul că Igor a fost la el în ospeție și i-a stricat careva vase, respectiv s-a obligat să achite 100 de EURO, iar Veaceslav s-a obligat să achite 1000 lei pentru Igor Chirtoacă, însă Cara Nicolai nu a aplicat careva lovituri lui Veaceslav.

5.3.2. *Potrivit declarațiilor oferite de martorul Serghei Ganu pe 17 octombrie 2025 organului de urmărire penală și citite în fața instanței*, ultimul declară anterior că locuiește la adresa mun. Bender, cart. *****, *****, în ap. *****. Aproximativ la începutul lunii septembrie 2025, la el în vizită au venit Cara Nicolai, Cojuhari Anatolie, Ghenadie, a cărui identitate completă nu o cunoaște, dar este locuitor al cartierului *****, Veaceslav cu pseudonimul „*Isai*” și o persoană pe nume Igor, pe care martorul l-a văzut pentru prima dată atunci. Menționează că, în acel moment, dormea și s-a trezit din cauza gălăgiei. Igor îi numea pe toți cu cuvinte necenzurate și a ieșit împreună cu Cara Nicolai în scara blocului. În scara blocului, Cara Nicolai i-a aplicat lui Igor o lovitură cu fruntea în față, după care Igor a plecat în direcție necunoscută, fiind urmat de Cara Nicolae. Ulterior, Cara Nicolae a revenit și a comunicat că Igor va pune o masă în valoare de 100 de EURO. După ce a plecat Igor, Veaceslav „*Isai*” a mai rămas pentru o perioadă scurtă de timp, a mai consumat alcool, după care a plecat, iar el ulterior a adormit. Aproximativ acum o săptămână, dimineața la ora 07:00, Veaceslav „*Isai*” a bătut la ușa lui și striga să-i întoarcă telefonul mobil. Deoarece martorul nu înțelegea despre ce telefon este vorba, Veaceslav „Isai” i-a spus că telefonul său se află la Cara Nicolai, care l-a luat de la Veaceslav (f.d.45-50).

5.4.1. *Martorul **Anatolii Cojuhari***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că îl cunoaște pe Nicolai Cara și pe Veaceslav Hurcal, dar nu sunt în vrio relație, inclusiv de dușmănie. Susține că nu ține minte perioada concretă, dar aproximativ cu două luni în urmă, a mers la Ganu Serghei în ospeție împreună cu alte persoane și anume cele care sunt prezente în sală, unde au servit băuturi alcoolice. Peste ceva timp a venit Veaceslav (*Isai*), care avea o cicatrice pe față când a venit, era servit și i-a dat telefonul său inculpatului.

La întrebările procurorului a menționat că nu a văzut ca cineva din cei prezenți să se bată. Nicolai nu i-a luat telefonul lui Veaceslav, deoarece acesta singur l-a dat ca un fel de

garanție, iar ei toți erau serviți. *După citirea declarațiilor depuse la faza de urmărire penală (f.d.37-42)*, afirmă că la momentul când a depus declarații la faza urmăririi penale, circumstanțele le ținea minte mai bine, dar acum nu prea. Veaceslav singur a predat telefonul în schimbul unor bani și poate comunica că pe Veaceslav nu l-a bătut nimeni, pe când Igor a fost maltratat, deoarece a vorbit mult.

La întrebările apărătorului a confirmat că Nicolai nu a luat cu forța telefonul de la Veaceslav, ci acesta singur l-a transmis, acesta având o cicatrice în frunte când a venit. Nu este veridic ce este indicat în declarațiile date la urmărirea penală și nu este de acord că Nicolai l-a bătut pe Veaceslav, or martorul i-a transmis doar cele 2 telefoane, iar ei ulterior s-au întâlnit și i-a restituit telefonul. Nu își amintește când a fost audiat, adică dacă a fost în ziua când a transmis telefoanele sau în altă zi.

La întrebările instanței a susținut că a depus declarații benevol și nu a fost impus, doar a fost luat din grabă și poate a comunicat cele indicate în procesul verbal de la urmărirea penală. Nu a văzut ca Nicolai să-l fi lovit pe Veaceslav și a văzut la Veaceslav un telefon mobil. Totuși, nu ține minte de unde a luat telefonul Veaceslav, care era deja lovit când a venit, însă în apartament nimeni nu l-a lovit. Veaceslav i-a transmis două telefoane ca să i le dea lui Nicolai și acesta urma să-i restituie telefonul. Confirmă că Nicolai i-a restituit telefonul lui Veaceslav, iar Igor a fost bătut, deoarece l-a numit cu cuvinte necenzurate pe Nicolai. Astfel, consideră că cele mai corecte declarații le-a depus acum și nu l-a urmărirea penală.

5.4.2. *Potrivit declarațiilor oferite de martorul Anatolii Cojuhari pe 17 octombrie 2025 organului de urmărire penală și citite în fața instanței*, ultimul declară anterior că aproximativ în luna septembrie 2025 se afla la scara blocului în care locuiește Ganu Serghei, în mun. *****, cartierul *****, casa *****, împreună cu Cara Nicolai și Ghenadie, al cărui nume de familie nu îl cunoaște, dar despre care știe că locuiește în casa ***** din același cartier. Era trecut de ora 22:00, deoarece magazinele din zonă erau deja închise. În continuare, împreună cu Cara Nicolai și Ghenadie, s-a deplasat în casa *****, scara nr. 1, etajul 3 sau 4, în apartamentul situat în partea stângă cum se iese din ascensor. El și Cara Nicolai au rămas în tambur, iar Ghenadie a intrat în apartamentul unei doamne în vârstă, numită, potrivit spuselor acestuia, „*Clava*” și a cumpărat băuturi alcoolice din bani comuni, respectiv alcool (*spirt*) amestecat cu apă, într-un volum de 0,5 litri. Ulterior, toți trei s-au deplasat la domiciliul lui Ganu Serghei. Pe drumul de întoarcere spre locuința lui Ganu Serghei, la scara blocului, i-au întâlnit pe Veaceslav Hurcal, cunoscut de persoană sub numele „*Slavic Isai*” și pe un prieten al acestuia, numit Igor. Din discuțiile ulterioare cu Veaceslav, s-a înțeles că cei doi lucrează împreună, fără a se cunoaște locul exact. După o conversație de aproximativ cinci minute, toți cei cinci s-au ridicat la apartamentul lui Ganu Serghei. În apartament se afla doar Ganu Serghei. Cei prezenți au intrat, s-au așezat la masă și au început să consume alcool. După un timp, Ganu Serghei s-a trezit și s-a apropiat de masă. În timpul consumului, între Igor și Cara Nicolai s-a iscat un conflict, cauzat de starea de ebrietate, în cadrul căruia Igor l-a jignit pe Cara Nicolai folosind cuvinte obscene. Ca urmare, Cara Nicolai l-a chemat pe Igor pe scara blocului, unde i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii în diferite părți ale corpului. Persoana a precizat că nu își amintește exact toate

detaliile, fiind în stare de ebrietate. După agresiune, Igor a părăsit locul în direcție necunoscută, iar ceilalți au continuat consumul de alcool. În timpul discuțiilor de la masă, Cara Nicolai i-a cerut lui Veaceslav Hurcal să-i transmită lui Igor că pentru cuvintele sale jignitoare, acesta îi datorează suma de 2000 EURO. Veaceslav a confirmat că va transmite mesajul respectiv. La scurt timp, băuturile s-au terminat, iar Ghenadie, Ganu Serghei și persoana audiată au adormit. Cara Nicolai și Veaceslav au părăsit apartamentul. A doua zi, persoana, împreună cu Cara Nicolai și Veaceslav Hurcal, s-a întâlnit cu Igor în cartierul Nordic, în apropierea garajelor, unde Igor a adus bere. În cadrul discuției, Cara Nicolai și Igor au convenit ca acesta din urmă să achite suma de 2000 de lei, drept compensație pentru insultele aduse, având un termen de două săptămâni pentru plată. Ulterior, martorul a aflat că această datorie pretinsă a fost amânată de mai multe ori, iar negocierile între Cara Nicolai și Igor erau purtate prin intermediul lui Veaceslav Hurcal. La data de 6 octombrie 2025, aproximativ între orele 19:00 - 20:00, martorul împreună cu Cara Nicolai, a luat legătura telefonic cu Ganu Serghei, care i-a invitat la domiciliul său din mun. *****, în cartierul *****, casa *****. După câteva minute, au ajuns la destinație. În interiorul apartamentului se aflau Ganu Serghei, Ghenadie și Veaceslav Hurcal. Cei prezenți s-au așezat la masă și au început din nou să consume băuturi alcoolice. La un moment dat, Cara Nicolai l-a întrebat pe Veaceslav Hurcal despre pretinsa datorie a lui Igor, iar acesta i-a răspuns că va achita personal suma respectivă în locul lui Igor. Ulterior, între Cara Nicolai și Veaceslav Hurcal s-a iscat un conflict, aparent din cauza termenului de plată a datoriei, aproximativ la ora 21:00 - 22:00. Persoana a văzut cum Cara Nicolai s-a ridicat brusc și, rostind expresia „*m-ai săturat să tot întinzi timpul*”, i-a aplicat lui Veaceslav Hurcal mai multe lovituri cu palma peste față. Veaceslav Hurcal a căzut la podea, iar Cara Nicolai s-a apropiat și i-a aplicat trei lovituri cu pumnul în cap. În momentul căderii, din buzunarul lui Veaceslav Hurcal a căzut pe podea un telefon mobil aflat într-o husă de culoare închisă, fapt observat de toți cei prezenți, inclusiv de Cara Nicolai. Deși a fost lovit, Veaceslav Hurcal nu și-a pierdut cunoștința și nu a rostit niciun cuvânt. În timp ce Veaceslav Hurcal se afla la podea, Cara Nicolai a ridicat telefonul și i-a spus că „*îi va fi restituit atunci când va achita datoria pretinsă*”. La scurt timp, persoana și Cara Nicolai au plecat la domiciliul acestuia din satul ***** din r/nul *****. În zilele următoare, persoana a auzit mai multe discuții telefonice între Cara Nicolae și Veaceslav Hurcal, referitoare la pretinsa datorie și la telefonul mobil menționat. Ultima conversație reținută de martor se referea la propunerea lui Veaceslav Hurcal de a oferi două telefoane mobile în schimbul celui reținut, propunere care a fost acceptată de Cara Nicolai. Astfel, la data de 10 octombrie 2025, Serghei Ganu l-a contactat telefonic pe declarant, solicitându-i să vină pentru a ridica cele două telefoane promise de Veaceslav Hurcal. În jurul orei 11:00, persoana s-a prezentat la domiciliul lui Serghei Ganu, unde a primit de la Veaceslav Hurcal două telefoane mobile, din care unul de model „*iPhone*”, de culoare argintie, și altul de culoare neagră, al cărui model nu îl mai reține. Imediat după primirea telefoanelor, persoana s-a deplasat la domiciliul lui Cara Nicolai, situat în r. *****, s. *****, pe str. Dumitru Cara și i-a înmânat personal cele două dispozitive. Cei doi au consumat ulterior băuturi alcoolice, iar a doua zi, la data de 11 octombrie 2025, persoana urma să-i restituie lui Veaceslav Hurcal

telefonul mobil al acestuia, însă a fost între timp documentată de poliție (f.d.37-43).

5.5. **Mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală și cercetate nemijlocit în ședința de judecată:**

- *Procesul verbal de consemnare a plângerii din 14 octombrie 2025*, prin care a fost recepţionată şi consemnată sesizarea părţii vătămate Vladislav Hurcal despre comiterea infracţiunii la data de 10 octombrie 2025 (f.d.3-5);

- *Procesul verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 14 octombrie 2025*, prin care Vladislav Hurcal l-a recunoscut pe martorul Serghei Ganu (f.d.17-18);

- *Procesul verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 14 octombrie 2025*, prin care Vladislav Hurcal l-a recunoscut pe inculpatul Nicolai Cara (f.d.19-20);

- *Procesul verbal de examinare a obiectului din 18 octombrie 2025* cu anexă fotografică, prin care a fost cercetat telefonul mobil de model „*Samsung*" cu nr. de IMEI *****, fiind evidențiate fișiere și operațiuni telefonice, inclusiv multiple apeluri la 16 și 17 octombrie 2025, precum și imagine cu un grafic de serviciu cu numele „*Hurcal Vlad*" sau imaginea permisului de conducere eliberat pe numele lui Vladislav Hurcal (f.d.82-87);

- *Raportul de expertiză judiciară medico-legală nr. 202502P2715 din 15 octombrie 2025*, prin care concluzionează că la examinarea persoanei Vladislav Hurcal, s-a constatat un edem posttraumatic al țesuturilor moi și excoriație la nivelul regiunii frontale pe stânga, care au putut fi cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire/frictiune, posibil în perioada de timp indicată și se califică ca vătămare neînsemnată a integrității corporale sau a sănătății. De asemenea, regiunile anatomice unde sunt localizate leziunile corporale constatate, sunt accesibile pentru mâna proprie, iar ținând cont de localizarea anatomică și aspectul morfologic al leziunilor depistate, cauzarea acestora de la căderea corpului din poziție ortostatică, se exclude (f.d.107-108).

5.6. **Mijloace materiale de probă:**

- *un telefon mobil de model „Samsung A5" cu nr. de IMEI *****, ridicat de la Nicolai Cara în cadrul percheziției corporale*, care a fost recunoscut în calitate de corp delict şi anexat la cauza penală prin ordonanţa ofiţerului de urmărire penală Stanislav Iachimenco din 18 octombrie 2025 (f.d.81) şi se păstrează la cauza penală.

5.7. În cadrul cercetării judecătorești, de către partea apărării nu au mai fost prezentate şi cercetate alte mijloace de probă suplimentar celor prezentate de partea acuzării, iar concomitent, de către partea apărării, în dezbateri judiciare a fost solicitată adoptarea unei sentinţe de achitare din lipsa elementelor infracțiunii incriminate.

Analizând coroborat probele administrate în cursul cercetării judecătorești și în faza de urmărire penală, instanța reține următoarele:

6.1. Potrivit Recomandării nr. (94)12 a Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei, judecătorii au obligaţia şi puterea de a exercita responsabilităţile judiciare în scopul aplicării corecte a legii şi instrumentării cauzelor în mod echitabil, eficient şi rapid.

Conform art. 50 din Codul penal, răspunderea penală constă în condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracţionale şi a persoanelor care le-au săvârşit, iar potrivit art. 51 din

Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, componenţa infracţiunii reprezentând temeiul juridic al răspunderii penale.

În conformitate cu art. 8 din Codul de procedură penală şi art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, iar până la rămânerea definitivă a hotărârii inculpatul este considerat nevinovat. Condamnarea se poate pronunţa doar pe baza unor probe certe de vinovăţie, iar în caz de îndoială ce nu poate fi înlăturată prin probe, se impune achitarea.

6.2. Potrivit art. 93 din Codul de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de lege, care servesc la constatarea existenţei infracţiunii, identificarea făptuitorului şi stabilirea vinovăţiei. În temeiul art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, probele au fost verificate complet, obiectiv şi sub toate aspectele, iar conform art. 101 alin. (1) şi (2) Cod de procedură penală, acestea sunt pertinente, concludente şi se coroborează între ele, fără contradicţii esenţiale.

Conform art. 384 Cod de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii prin sentinţă de condamnare, achitare sau încetare a procesului penal, sentinţa fiind adoptată în numele legii şi întemeiată exclusiv pe probele cercetate în şedinţa de judecată. În temeiul art. 8 alin. (3) şi art. 389 din același cod, condamnarea se pronunţă doar dacă vinovăţia a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, după verificarea tuturor versiunilor şi lichidarea divergenţelor. Aceste principii sunt reflectate şi în Hotărârile Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 10 din 24 februarie 2000 şi nr. 5 din 19 iunie 2006, potrivit cărora sentinţa de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri, toate îndoielile care nu pot fi înlăturate fiind interpretate în favoarea inculpatului.

6.3. Instanţa conchide că în privința inculpatului Nicolai Cara a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, conform art. 6 alin. (3) al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, instanţa constată că inculpatului i s-a adus la cunoștință atât *natura* și *cauza* acuzației, dar și probele pe care se fundamentează acuzația în materie penală, într-o manieră detaliată prin ordonanţa de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţa de punere sub învinuire şi rechizitoriul întocmit. În privința legalității acestor aspecte, apărarea nu a formulat obiecții.

6.4. Instanţa de judecată subliniază că şi-a bazat constatările pe probele verbale şi cele scrise, precum şi pe analiza dacă acuzările sunt bine justificate conform standardului de dovadă „*în afara dubiilor rezonabile*”, dovadă ce poate rezulta din deduceri suficient de puternice, clare şi concordante sau prezumţii de fapt necombătute, inclusiv din comportamentul părţilor (I*rlanda c. Regatului Unit*, 18 ianuarie 1978).

Totodată, potrivit art. 6 din Convenţie, dreptul la un proces echitabil include necesitatea motivării hotărârii, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în cauzele *Hiro Balani, Van de Hurk, Ruiz Torija* şi *Boldea* că instanţele sunt obligate să-şi motiveze hotărârile, amploarea acestei obligaţii variind în funcţie de natura cauzei. Obligaţia motivării urmăreşte demonstrarea faptului că părţile au fost ascultate şi impune examinarea efectivă a mijloacelor,

argumentelor şi probelor prezentate de părți (*Tatishvili contra Rusiei; Perez contra Franţei; Van de Hurk contra Olandei*).

6.5. Instanţa a apreciat probele în acestg caz și prin prisma declaraţiilor inculpatului, care nu a recunoscut vina în comiterea infracţiunii, însă a oferit explicaţii privind modalitatea dobândirii bunului şi nu a negat deținerea obiectului material. Totuși, acesta neagă sustragerea acestuia, aspect care a fost luat în considerație de instanță și apreciat ca neveridic în rezultatul analizei altor probe.

În acest mod, după analiza cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declaraţiile inculpatului, ale părţii vătămate şi ale martorilor, apreciate conform art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanţa constată că fapta pentru care Nicolai Cara a fost trimis în judecată, există şi au fost săvârşite anume de el cu vinovăţie sub formă de intenție directă și cu scop cupidant, corespunzător învinuirii aduse.

6.6. Conform ordonanței de punere sub învinuire, dar şi potrivit rechizitoriului, acțiunile lui Nicolai Cara au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal, care stabileşte răspunderea penală pentru *jaf*, adică pentru sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane cu aplicarea violenţei nepericuloase pentru viaţa şi sănătatea victimei, iar fapta incriminată a fost comisă pe 9 octombrie 2025.

6.7. Analizând probele cercetate, instanţa statuează indubitabil demonstrat faptul că partea vătămată a deținut telefonul mobil de model „Samsung” a cărui valoare a fost apreciată la suma de 1.900 de lei. La fel, nu este supus nici unui dubiu faptul că telefonul mobil a fost luat de inculpatul Nicolai Cara și acest eveniment a avut loc pe 9 octombrie 2025 în mun. *****, în locuința martorului Serghei Ganu. Aceste circumstanțe sunt confirmate de martorii oculari Cojuhari Anatolie sau Ganu Serghei, de partea vătămată, cât și de inculpat, care nu a negat existența acestor fapte, recunoscând că el a predat telefonul poliției.

6.8. Totuși, instanța atestă că din depozițiile inculpatului, ultimul susține faptul că bunul dat nu a fost sustras, ci luat în folosință temporară, pentru a restitui o creanță anterioară și nu a aplicat violență părții vătămate. În acest sens, inculpatul afirmă că l-a întrebat pe Veaceslav Hurcal despre o pretinsă datorie, la ce ultimul ar fi propus să-i transmită telefonul cu titlu de garanție, după care va restitui banii. Datoria ar fi fost formată din suma de 1000 de lei și încă 1000 de lei pentru o altă datorie acumulată de martorul Igor Chirtoacă, pentru deteriorarea unor bunuri de la domiciliul lui Serghei Ganu.

În opinia instanței, această versiune nu este susținută prin alte probe, ci denotă mai mult o versiune formulată în scopul atenuării gravității faptelor sale, fiind însoțită de multiple inadvrtențe esențiale, care nu au fost înlăturate.

6.9. Prin urmare, instanța reține în primul rând faptul aplicării violenţei faţă de victimă, care este probată la caz chiar dacă din raportul de expertiză judiciară medico-legală nr. 202502P2715 din 15 octombrie 2025, care concluzionează că la examinarea persoanei Vladislav Hurcal, s-a constatat *un edem posttraumatic al țesuturilor moi și excoriație la nivelul regiunii frontale pe stânga*, care au putut fi cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect

contondent dur, prin mecanism de lovire/fricțiune, *posibil în perioada de timp indicată* și se califică ca v*ătămare neînsemnată a integrității corporale sau a sănătății*.

Potrivit aceluiași raport de expertiză, regiunile anatomice unde sunt localizate leziunile corporale constatate, sunt accesibile pentru mâna proprie, dar ținând cont de localizarea anatomică și aspectul morfologic al leziunilor depistate, cauzarea acestora de la căderea corpului din poziție ortostatică, se exclude. Aceste argumente denotă că leziunile puteau fi cauzate doar în rezultatul unor lovituri și nicidecum de la cădere.

De asemenea, cauzarea leziunilor „*posibil în perioada de timp indicată*" corespunde circumstanțelor expuse în rechizitoriu privind locul și timpul comiterii, care expertului judiciar i-au fost puse la dispoziție prin ordonanța de numire a expertizei la 14 octombrie 2025 (f.d.16).

6.10. Subsecvent, instanţa mai constată că în pofida faptului că martorii au declarat instanței că nu au văzut cum inculpatul l-a lovit pe partea vătămată, totuși, Vladislav Hurcal susține că inculpatul a aplicat lovituri și prin urmare violență față de el. Aceste aspecte sunt susținute și prin declarațiile martorilor oferite la urmărirea penală, a căror veridicitate a fost susținută de fiecare martor audiat în instanță. La fel, Vladislav Hurcal i-a recunoscut pe proprietarul locuinței unde a avut loc fapta, adică Serghei Ganu, cât și pe inculpat.

6.11. În acest context, instanța reține din declarațiile părții vătămate că în seara incidentului, s-au aflat la domiciliul martorului Ganu Serghei, unde, pe fondul consumului de alcool, inculpatul i-a aplicat fără motiv lovituri în regiunea feței, coroborând cu informația din raportul de expertiză medico-legală. După incident, a plecat acasă, iar ulterior a constatat lipsa telefonului mobil de model „*Samsung A5*", în valoare de 1900 lei, aflând a doua zi de la Ganu Serghei că acesta a fost luat de inculpat. Partea vătămată declară astfel circumstanțe contrare celor expuse inculpat că l-ar fi lăsat personal lui Nicolai Cara.

La fel, partea vătămată a indicat că telefonul se afla în buzunarul scurtei, că nu a observat imediat lipsa acestuia și că inculpatul s-ar fi folosit de telefon, însă i-a promis restituirea acestuia dacă îi va remite anumiți bani. În același timp, a precizat că nu a avut anterior conflicte și nici nu avea vrio datorie față de inculpat, aspect care iarăși contravine poziției apărării.

6.12. Mai mult, lipsa unor datorii reale față de inculpat și mai ales faptul că ulterior, partea vătămată a transmis alte două bunuri în scopul restituirii telefonului mobil sustras, dar nu a mai primit înapoi bunul său, denotă clar că inculpatul a urmărit un scop cupidant și nu doar scopul folosirii temporare. Acest aspect exclude posibilitatea calificării acțiunilor inculpatului ca fiind samavolnice, adică în scopul exercitării arbitrare a unui drept presupus sau real, deoarece un asemenea drept nu există în realitate.

6.13. În susținerea celor expuse, instanța reține declarațiile martorului indirect Igor Chirtoacă, potrivit căruia Vladislav Hurcal i-a comunicat că a fost bătut de Nicolai Cara și că i-a fost luat telefonul. Acest aspect denotă că inclusiv față de martorul Igor Chirtoacă, partea vătămată nu a confirmat transmiterea benevolă a telefonului mobil. În ședință, martorul Chirtoacă a afirmat că într-adevăr nu a văzut momentul în care telefonul ar fi fost luat cu forța, iar în același timp, nici el nu cunoaște despre existența unor datorii față de inculpat, deși acesta ar

fi solicitat de la martor doar o sumă de 2000 de EURO. Nici acest martor, nici partea vătămată și nici inculpatul nu au comunicat despre sursa de proveniență a acestei creanțe.

Totodată, după citirea declarațiilor date în faza urmăririi penale, martorul Chirtoacă a confirmat veridicitatea acestora, arătând că până la data comiterii faptei, în altă zi pe 5 octombrie 2025, tot a fost lovit de inculpat în urma unui conflict iscat pe fondul consumului de alcool și i-a fost cerută suma de 2000 de EURO, fără a avea *de facto* vreo datorie, iar ulterior a aflat de la Vladislav Hurcal că și acesta ar fi fost agresat și lipsit de telefon.

6.14. La rândul său, martorul Ghennadi Stambol a declarat inițial în ședință că partea vătămată a lăsat sau a uitat telefonul mobil pe masă, iar la întrebarea cui aparține, inculpatul Cara Nicolai a precizat că este al lui Vladislav, precum și nu cunoaște dacă inculpatul l-ar fi lovit pe victimă. Acesta nu a putut comunica detalii privind eventuale datorii, ci ar cunoaște doar din auzite că Vladislav ar avea o datorie față de inculpat. Poziția martorului denotă inadvertențe esențiale cu declarațiile părții vătămate și ale martorului Chirtoacă, cât și cu alte mijloace de probă din care reiese aplicarea violenței în circumstanțele descrise de acuzare, dar și cu propriile declarații ale martorului, pe care acesta le-a oferit organului de urmărire penală.

6.15. În acest context, martorul Stambol a confirmat totuși declarațiile date de el în faza urmăririi penale, iar instanța notează că anume acestea coroborează cu alte declarații oferite de martori organului de urmărire penală, cât și a celor expuse explicit de partea vătămată în instanță. Respectiv, potrivit declarațiilor oferite la urmărirea penală, martorul Stambol a relatat anterior că, la începutul lunii octombrie 2025, în apartamentul lui Ganu Serghei din mun. *****, după consumul de alcool, inculpatul Cara Nicolai a avut un conflict cu martorul Igor Chirtoacă, pe fondul unei datorii de aproximativ 2000 de lei și i-a aplicat lovituri.

Aceasta versiune este susținută și de martorul Chirtoacă. Ulterior, la altă dată, în același apartament, între Cara Nicolai și Vladislav Hurcal (*cu pseudonimul „Isai”*) a izbucnit un conflict legat de achitarea datoriei lui Igor, în urma căruia martorul a observat că Vladislav prezenta o plagă sângerândă în zona feței. De asemenea, declarase organului de urmărire penală faptul că inculpatul deținea telefonul mobil al lui Vladislav, pe care a refuzat să-l restituie până la achitarea pretinsei datorii, care de fapt este nu există și chiar dacă ar fi existat, nici nu putea aparține părții vătămate, ci martorului dat.

6.16. Martorul Serghei Ganu a declarat în ședință că este cumătru cu inculpatul Cara Nicolai și se află în relații bune cu el. El de asemenea a relatat că Veaceslav ar fi avut o datorie față de inculpat în sumă de 1000 de lei, pentru care ar fi lăsat telefonul mobil drept garanție, urmând să achite datoria în câteva zile. La fel, a menționat că nu a asistat la vreo altercație sau aplicare de lovituri între inculpat și Veaceslav și că nu a văzut ca telefonul să fi fost luat cu forța.

Ulterior, totuși, martorul Ganu Serghei a confirmat declarațiile sale din faza urmăririi penale, precizând doar că datoria urma să fie achitată parțial de Veaceslav și parțial de Igor Chirtoacă. A confirmat torodată că într-adevăr, Veaceslav s-a prezentat la el solicitând telefonul, având o cicatrice în frunte.

În același timp, potrivit declarațiilor date la urmărirea penală, martorul Ganu a relatat anterior că în locuința sa din mun. *****, după consumul de alcool, inculpatul Cara Nicolai a

avut un conflict cu Igor, adică martorul Chirtoacă, pe care l-a lovit în scara blocului. Ulterior, Veaceslav („Isai”) a părăsit locuința, iar peste aproximativ o săptămână s-a prezentat la martor solicitând restituirea telefonului, afirmând că acesta se află la inculpat, care l-ar fi luat de la el.

6.17. Prin urmare, instanța reține că declarațiile martorului Serghei Ganu sunt afectate de elemente ce diminuează credibilitatea acestora, în condițiile în care martorul se află în relații de rudenie spirituală cu inculpatul, a recunoscut consumul frecvent de alcool pe perioade îndelungate și a indicat în mod constant lipsa unei memorii clare asupra momentelor relevante. Totodată, declarațiile sale din ședința de judecată diferă sub aspecte esențiale de cele date în faza urmăririi penale, inclusiv cu privire la existența și natura conflictelor, aplicarea loviturilor și modalitatea de deținere a telefonului mobil, ceea ce impune aprecierea acestora cu prudență și coroborarea lor cu celelalte probe administrate în cauză. La caz, informația furnizată de martor este una evazivă, însoțită de un subiectivism firesc de apărare a inculpatului și bazată mai mult pe faptul că nu a observat anumite evenimente și doar că a auzit de acestea. Respectiv, din cele furnizate de Ganu Serghei, instanța desprinde esențial locul comiterii faptei, adică la domiciliului ultimului. În același timp, declarațiile martorului, nu incriminează, dar nici nu dezincriminează vinovăția și fapta imputată lui Nicolai Cara.

6.18. În continuare, instanța reține și declarațiile martorului Anatolii Cojuhari, care a confirmat faptul aflării în ospeție la domiciliul lui Serghei Ganu împreună cu alte persoane, unde au consumat băuturi alcoolice, precum și cu partea vătămată Veaceslav. Despre ultimul, la fel susține că deja avea deja o cicatrice pe față și se afla în stare de ebrietate. Totuși, martorul a susținut că nu a asistat la vreo altercație între inculpat și partea vătămată, iar telefonul mobil al lui Veaceslav nu ar fi fost luat cu forța, ci a fost transmis de acesta benevol inculpatului, cu titlu de garanție. Astfel, și declarațiile acestui martor nu incriminează, dar nici nu dezincriminează vinovăția și fapta imputată lui Nicolai Cara.

6.19. *A contrario*, deși a confirmat că la faza urmăririi penale circumstanțele le ținea minte mai bine, în ședință a afirmat că declarațiile date anterior nu ar fi în totalitate veridice și că cele mai corecte declarații le-a oferit în fața instanței. Totodată, susține că Veaceslav i-a transmis ulterior două telefoane ca să i le dea lui Nicolai și acesta urma să-i restituie telefonul.

Instanța reține că potrivit declarațiilor date la urmărirea penală și citite în ședință, martorul a confirmat conflictul care a existat în apartamentul lui Serghei Ganu, între inculpat și partea vătămată Veaceslav Hurcal, pe fondul unei pretinse datorii. În cadrul acestui conflict, inculpatul i-ar fi aplicat părții vătămate lovituri peste față și cap, iar telefonul mobil al acesteia ar fi căzut din buzunar și a fost ridicat de inculpat, care a refuzat restituirea lui până la achitarea datoriei. Totodată, martorul a descris implicarea sa ulterioară în transmiterea a două telefoane mobile către inculpat, în vederea recuperării telefonului reținut. Anume această versiune coroborează deplin cu situația de fapt reținută din probele administrate, inclusiv cu declarațiile altor martori și ale părții vătămate.

6.20. Instanța constată așadar că declarațiile martorului Anatolii Cojuhari din instanță sunt neconsecvente și contradictorii sub aspecte esențiale, întrucât versiunea expusă în ședința de judecată diferă substanțial de cea oferită în faza urmăririi penale, inclusiv cu privire la existența

conflictului dintre inculpat și partea vătămată, aplicarea loviturilor și modalitatea de dobândire a telefonului mobil. Martorul a invocat lipsa de memorie, starea de ebrietate și caracterul grăbit al audierii anterioare, fără a oferi explicații plauzibile pentru discrepanțele constatate. În aceste condiții, instanța apreciază că declarațiile sale din instanță puteau fi valorificate doar în măsura în care coroborează cu celelalte probe administrate în cauză.

6.21. În acest mod, instanța conchide că declarațiile părții vătămate Vladislav Hurcal sunt, în esență, constante sub aspectele relevante pentru existența faptei, respectiv referitoare la aplicarea violenței fizice asupra sa și luarea telefonului mobil de către inculpat. Deși inclusiv partea vătămată a manifestat o atitudine conciliantă și a declarat că nu are pretenții față de inculpat, această poziție nu afectează veridicitatea relatărilor sale privind faptele esențiale, fiind explicabilă prin dorința de soluționare amiabilă a conflictului.

6.22. În ceea ce privește martorii Igor Chirtoacă și Ghennadii Stambol, instanța reține că aceștia au confirmat existența unor conflicte pe fondul unor pretinse datorii, precum și faptul că inculpatul a exercitat acte de violență, cel puțin asupra lui Igor Chirtoacă. Deși ambii martori au arătat dificultăți în a reda cu exactitate succesiunea evenimentelor și au prezentat ezitări sau lacune de memorie, declarațiile lor se coroborează parțial cu cele ale părții vătămate, în special sub aspectul climatului conflictual și al condiționării restituirii telefonului de achitarea unei sume de bani.

6.23. Declarațiile martorului Serghei Ganu sunt apreciate de instanță cu prudență sporită, având în vedere relația cu inculpatul, precum și inconsecvențele dintre declarațiile date în ședință și cele oferite în faza urmăririi penale. Deși martorul a susținut că nu a asistat la vreo agresiune asupra părții vătămate și că telefonul ar fi fost lăsat benevol ca garanție, instanța constată că aceste afirmații nu sunt pe deplin compatibile cu celelalte probe administrate și nici cu propria sa declarație anterioară, în care a recunoscut existența unor conflicte și a indicat că telefonul se afla la inculpat. În mod similar, declarațiile martorului Anatolii Cojuhari relevă contradicții semnificative între cele expuse în ședința de judecată și cele oferite în cursul urmăririi penale, în special cu privire la aplicarea violenței asupra părții vătămate și la modul de dobândire a telefonului mobil. În aceste condiții, instanța a iterat că că declarațiile sale pot fi valorificate doar în măsura în care se coroborează cu celelalte probe, fără a le conferi o valoare probatorie autonomă decisivă.

6.24. Prin urmare, instanța concluzionează că, deși unele declarații prezintă neconcordanțe și ezitări, ansamblul probelor administrate, analizate în mod coroborat, conturează o stare de fapt coerentă, iar diferențele dintre relatări nu sunt de natură să înlăture credibilitatea probelor esențiale, ci reflectă particularitățile contextului în care au avut loc evenimentele și poziția procesuală a fiecărui martor.

Mai mult, instanța statuează că o condamnare se poate baza inclusiv pe probe indirecte care, fiind coroborate între ele, confirmă cu certitudine vinovăția persoanei. În acest sens, instanța apreciază critic și versiunea unor datorii din partea lui Vladislav Hurcal, or chiar ultimul a infirmat acest lucru, iar inculpatul expune evaziv o asemenea versiune, ce denotă mai mult o încercare a sa de eschivare de la răspunderea pentru faptele comise și este apreciată drept o

modalitate de apărare, care nu este argumentată prin nici o circumstanță obiectivă sau detalii referitoare la presupusa datorie. Inculpatul nu explică în ce circumstanțe s-a acumulat această datorie și când, iar alte creanțe de la terțe persoane, precum este invocată datoria martorului Igor Chirtoacă, nici nu pot avea o tangență cu obiectul acestei cauze sau cu persoana părții vătămate, adică inculpatul nici nu era în drept să solicite de la victimă o datorie care aparține unui terț.

6.25. În aceste condiţii, poziţia inculpatului, care a confirmat doar parțial unele circumstanțe, instanţa o apreciază ca nefondată și lipsită de veridicitate.

Or, instanţa statuează că *veridicitatea* unor declaraţii este însuşirea, caracterul a ce este cert, adică ceea ce este conform cu adevărul, real şi poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către organul de urmărire sau instanţă cu realitatea pe care o probează această informaţie, la caz cea recepţionată din depoziţiile sale, apreciată în ansamblu cu restul mijloacelor de probă şi declaraţii ale martorilor sau ale părţii vătămate.

6.26. Suplimentar, la aspectul informaţiilor oferite de către inculpat cu ocazia audierii sale în calitate de inculpat, instanţa mai precizează că aprecierea unor declaraţii ale unui acuzat în cadrul unui proces penal reprezintă o importanţă deosebită, ori dintr-un punct de vedere, cel puţin teoretic, doar declaraţiile acestuia, în măsura în care sunt sincere, pot deveni importante pentru organele judiciare, deoarece numai el cunoaşte cel mai bine împrejurările legate de infracţiune şi numai el poate furniza cele mai cunoscute informaţii şi detalii exacte.

Din alt punct de vedere însă, dacă bănuitul, învinuitul sau inculpatul ascunde realitatea, prin necoroborarea declaraţiilor sale mincinoase cu alte probe administrate şi contrare acestora, organul judiciar poate sesiza reaua sa credinţă, apreciind că declaraţia lui nu face decât să confirme dovezile care-i indică vinovăţia sau cel puţin reprezintă o metodă de apărare în cazul răspunderii penale pentru săvârşirea unei infracţiuni grave.

Astfel, la caz, în privinţa declaraţiilor inculpatului, de către instanţă au fost stabilite inadvertenţe esenţiale cu alte mijloace de probă şi declaraţii ale martorilor, care impune prin prisma art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală o valoare probantă acestora, dar neapărat condiţionată şi de existenţa altor probe în cauză, care să confirme veridicitatea lor, iar în prezentul proces penal, toate probele administrate relevă cu exactitate şi fără dubii toate circumstanţele invocate în rechizitoriu, recunoscute de inculpat doar parțial.

6.27. Sub aceste auspicii, instanţa mai susţine că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83)*, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62)*.

Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente şi utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul

de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind accesul în egală măsură a tuturor părţilor la cercetarea probei. Aceste condiţii privind probele administrate au fost respectate la caz, inculpatul şi apărarea având suficiente garanţii şi posibilităţi pentru contestarea probelor acumulate sau să înainteze obiecţii în privinţa acestora, inclusiv să adreseze propriile întrebări martorilor, la citirea declarațiilor lor anterioare.

6.28. ***Cu privire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală în temeiul art. 187 din Codul penal***, instanţa explică că potrivit art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”*, CtEDO a statuat că *„(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci cînd individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală*”.

6.29. Instanța constată că inculpatul a atentat la *obiectul juridic special* al infracţiunii nominalizate din Codul penal, care în speţă este format din relaţiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar în plan secundar, în cazul incriminat conform art. 187 din Codul penal, şi din relaţiile sociale cu privire la inviolabilitatea sănătăţii victimei.

Obiectul material al infracţiunii în cauză îl reprezintă bunurile care au o existenţă materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială şi cost determinat, fiind bunuri mobile şi străine pentru făptuitor, fiind descrise *supra* şi relevate din cele declarate de partea vătămată.

În şedinţă de judecată s-a mai confirmat provenienţa bunurilor de la victimă, iar în subsidiar, conform art. 459 alin. (5) din Codul civil, bunurile care nu sânt raportate la categoria de bunuri imobile, sânt considerate bunuri mobile, inclusiv banii. Conform art. 455 din Codul civil, prin bunuri se consideră toate lucrurile susceptibile apropierii individuale sau colective şi drepturile patrimoniale, lucrurile fiind obiectele corporale în raport cu care pot exista drepturi şi obligaţii civile.

Prin urmare, bunurile sustrase reprezintă lucruri susceptibile apropierii individuale, în privinţa căruia victima îşi exercita dreptul de proprietate şi posesie, fiind bun mobil, care în rezultat constituie obiectul material al infracţiunii.

Cu referire la *victima* infracţiunii, aceasta este reprezentată de persoana fizică căreia i-a fost cauzat un prejudiciu material, adică de partea vătămată Vladislav Hurcal, care se atestă prin probele enunţate recent şi o confirmă personal ultimul, fiind recunoscut în acest sens oficial.

6.30. Analizând *latura obiectivă* a componenței infracțiunii incriminate inculpatului, instanța de judecată subliniază că aceasta se comprimă prin descrierea a 4 semne distincte: a)

fapta prejudiciabilă ce constă în acţiunea de luare ilegală şi gratuită; b) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv; c) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile, şi d) modul deschis al comiterii faptei.

Cu referinţă la fapta prejudiciabilă, instanţa relevă modul de *deposedare* a victimei de bunul său şi *imposedarea*, care prespune trecerea în stăpânirea inculpatului a bunurilor sustrase, iar în ansamblu şi reprezintă fenomenul *luării* bunurilor.

Faptul deposedării şi al imposedării se demonstrează în cumul prin întregul ansamblu de mijloace de probe, cum s-a descris anterior, iar în detaliu se confirmă prin dispunerea reală de aceste bunuri sustrase de către inculpat, dar şi prin ridicarea ulterioară a acestui bun sustras de la făptuitor de către organul de urmărire penală.

Ilegalitatea acţiunilor sale şi gratuitatea luării bunului mobil, se manifestă prin confirmarea dreptului legal de posesie asupra bunului său de către partea vătămată, exprimată în declaraţiile acestuia.

Cu privire la urmările prejudiciabile, instanţa reţine legătura indisolubilă dintre acestea şi obiectul juridic special, or prin cauzarea urmărilor se aduce atingere directă a relaţiilor sociale cu privire la posesia bunurilor şi se arată implicit esenţa caracterului patrimonial al sustragerii.

Pe cale de consecinţă, obiectul juridic alături de obiectul material condiţionează forma exterioară a urmărilor prejudiciabile, astfel încât, proporţia reducerii masei patrimoniale a părţii vătămate a fost direct proporţională cu creşterea masei patrimoniale a făptuitorului.

În acest context, se indică exact la categoria, tipul şi valoarea bunurilor sustrase, indiferent de percepţia valorii acestora de către inculpat, iar aceste prejudicii nu constituie nişte *„beneficii prezumate”* pentru victimă, ci s-au aflat în posesia reală a inculpatului, de la care a și fost ridicat ulterior acest bun dobândit la momentul săvârşirii infracţiunii, ceea ce indică direct spre cauzarea unui *„prejudiciu patrimonial efectiv”* părţii vătămate.

De asemenea, imputarea prejudiciului patrimonial efectiv cauzat prin sustragere presupune și stabilirea legăturii de cauzalitate dintre acesta şi luarea ilegală și gratuită.

Cu alte cuvinte, instanţa reţine anume faptul că au trecut bunurile sustrase în stăpânirea definitivă a inculpatului, fiind creat un gol în sfera patrimonială a părţii vătămate, ceea ce semnifică efectul acestei legături de cauzalitate, prezumţia existenţei căreia este condiţionată de imposibilitatea restituirii ulterioare a tuturor bunurilor sustrase, dar şi dispunerea de acestea de către inculpat, după propriile năzuinţe.

În continuare, tabilirea modului deschis în acest caz a întrunit ambele criterii atât subiectiv cât şi obiectiv. El s-a realizat pe observate pentru partea vătămată cât și pentru alte persoane terțe, care au declarat expres acest lucru, dar şi reieşind din existenţa reală a urmărilor exprimate prin leziunile corporale provocate victimei. Mai mult, și inculpatul nu neagă acest mod, ci doar consideră că a existat un acord din partea victimei în acest sens, acord care nu a fost demonstrat în ședință de judecată.

Subsecvent, instanţa mai detaliază că urmările au survenit în volum deplin şi mai concretizează că potrivit trăsăturilor laturii obiective pentru comiterea infracțiunii de jaf, s-a întrunit criteriul subiectiv în convingerea inculpatului, or acesta a acţionat vădit pentru cei din jur

şi anume faţă de partea vătămată cu intenția de a produce urmările prejudiciabile, iar criteriul obiectiv s-a realizat prin existența victimei în vizorul inculpatului.

În concluzie, instanţa statuează că infracţiunea de jaf, în speţă face parte din rândul infracţiunilor materiale, care s-a consumat când inculpatul a reuşit să dispună de bun după propria dorinţă, ceea ce întregeşte latura obiectivă a infracţiunii date.

La fel, instanţa consideră întrunit şi calificativul agravant *„cu aplicarea violenţei nepericuloase pentru viaţa sau sănătatea persoanei”*, or lui Vladislav Hurcal într-adevăr i-au fost aplicate lovituri de către autorul infracțiunii Cara Nicolai.

De asemenea, instanţa conchide că prin prisma recomandărilor Curţii Supreme de Justiţiei, exemplificată în Hotărârea Plenului CSJ nr. 23 din 28 iunie 2004 cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor (*a se vedea para. 5*), aplicarea intenţionată de lovituri ori sau săvârşirea altor acţiuni violente care au cauzat o durere fizică, dacă aceste acţiuni nu au creat pericol pentru viaţa şi sănătatea victimei, se pot încadra în sintagma agravantă reţinută de instanţă în acest caz.

În concluzie, instanţa statuează că infracţiunea de jaf face parte din rândul infracţiunilor materiale şi se consideră consumată din momentul luării bunurilor din posesia victimei cu dispunerea de acestea de către inculpatul Cara Nicolai după propria dorinţă.

6.31. Cu referire la *latura subiectivă* se remarcă că infracțiunile de jaf sunt intenționate, iar conținutul intenției trebuie examinat şi determinat, stabilit din materialele faptei, adică prin aprecierea tuturor elementelor laturii subiective.

Concluzia privind conţinutul intenţiei rezultă din materialitatea faptei *(dolus ex re)*, adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate şi a circumstanţelor de fapt şi de drept analizate *supra*, denotă prezenţa unei intenţii directe la săvârşirea infracţiunilor de către inculpatul Nicolai Cara.

Subsecvent, prezenţa intenţiei directe a fost determinată şi de alte acţiuni evident premeditate, care nu pot fi executate în absenţa aspectelor volitive şi intelective ale acestui semn, or, inculpatul a efectuat acţiuni concrete în scopul sustragerii bunurilor altei persoane, pentru a le folosi după propria năzuinţă.

Concomitent, instanţa nu a constatat semne care ar infirma prezenţa scopului de cupiditate la săvârşirea infracţiunilor, ori din mijloacele de probă administrate denotă exclusiv dorinţa inculpatului de a beneficia de bunurile sustrase, de a le trece în posesia sa or a altor persoane, neavând intenţia folosirii temporare a bunurilor, circumstanţe realizate în speţă şi analizate anterior.

6.32. Din punct de vedere al calităţii de *subiect* al infracţiunii, instanţa statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responabilă, care la momentul săvârşirii infracţiunilor a atins vârsta de 14 ani, iar inculpatul Nicolai Cara este născut pe *****, după cum reiese din extrasul din Registrul de Stat al Populaţiei (f.d.24), nu se află la evidenţa medicului psihiatru sau narcolog (f.d.104-105) şi întruneşte condiţiile subiectului pasibil de răspundere penală, având la data comiterii infracţiunilor vârsta răspunderii penale şi fiind responsabil.

6.33. Aşadar, instanța de judecată consideră necesar ca **Nicolai Cara** să fie recunoscut vinovat și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de articolul **187 alin. (2) lit. e) din Codul penal** conform semnelor calificative – *„sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenţei nepericuloase pentru viaţa sau sănătatea persoanei”*, reieşind din considerentele enumerate *supra*, precum şi din totalitatea probelor administrare în faza urmăririi penale şi constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice în cadrul cercetării lor în şedinţă de judecată, care în ansamblu coroborează între ele, se completează reciproc, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că anume el, în calitate de autor a comis infracţiunea incriminată, cu vinovăţie sub forma intenţiei directe, orientată împotriva părții vătămate Vladislav Hurcal.

Respectiv, în cadrul examinării circumstanţelor cazului şi a probatoriului administrat, se constată întrunirea tuturor elementelor infracţiunii în acţiunile lui Nicolai Cara și nu au fost reţinute circumstanţe care pot înlătura caracterul penal al faptei sale, iar în rezultat, se stabilește temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea sa la răspundere penală.

Cu privire la individulizarea pedepsei.

7.1. De către acuzatorul de stat Andrei Illarion, în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului Nicolai Cara vinovat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, luând în considerare prevederile art. 34 alin. (2) lit. b) și 82 din Codul penal. La fel, a solicitat includerea în acest termen şi a perioadei cât inculpatul s-a aflat în stare de reţinere şi de arest de la 17 octombrie 2025, precum și reținerea circumstanței agravante prevăzute de art. 77 alin. (1) lit. a) din Codul penal.

7.2. Apărătorul Vladimir Sucitu, care acţionează în interesele inculpatului Nicolai Cara, în dezbaterile judiciare a pledat pentru emiterea unei sentințe de achitare și nu s-a expus în privința pedepsei aplicabile.

7.3. La rândul său, inculpatul Nicolai Cara, în ultimul cuvânt a iterat tezele apărătorului său, a pledat nevinovat și nu s-a expus în privința sancțiunii aplicabile.

7.4. Potrivit art. 24 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau apărării și exprimă exclusiv interesele legii. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța este unica autoritate competentă să realizeze individualizarea pedepsei, având libertate deplină în stabilirea felului, duratei sau cuantumului acesteia, cu respectarea regulilor și principiilor Codului penal. La individualizarea judiciară a pedepsei, instanța are în vedere dispozițiile art. 7 și 75 Cod penal, respectiv modalitatea și împrejurările săvârșirii infracțiunii, gradul de pericol social al faptei, precum și circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Conform art. 61 alin. (1) și (2) Cod penal, pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, pedeapsa urmând a fi echitabilă, legală și corect individualizată.

Instanța reține că pedeapsa este echitabilă atunci când restricțiile impuse sunt proporționale cu gravitatea infracțiunii și suficiente pentru restabilirea drepturilor și intereselor victimei, statului și societății, contribuind totodată la corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni. O pedeapsă prea blândă generează dispreț față de lege, iar una excesiv de aspră creează sentimente de nedreptate și neîncredere în justiție. În acest sens, scopul pedepsei penale nu este unul retributiv sau vindicativ, ci realizarea unui echilibru între gravitatea faptei și urmările acesteia, în conformitate cu principiile proporționalității și echității.

Instanța concluzionează că sentința de condamnare va avea un efect preventiv atât asupra inculpatului, cât și asupra altor persoane, constituind o garanție a apărării drepturilor și libertăților fundamentale. La individualizarea pedepsei se ține cont și de regula nr. 6 din Recomandarea R (92) 16 a Comitetului de Miniștri, potrivit căreia natura și durata sancțiunilor trebuie să fie proporționale cu gravitatea infracțiunii și situația personală a inculpatului.

Raportat la gravitatea faptei prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, instanța constată că aceasta constituie o infracțiune gravă, săvârșită cu intenție, făcând parte din categoria infracțiunilor contra patrimoniului, care aduc atingere relațiilor sociale privind posesia bunurilor mobile. Ea stabileşte la data comiterii infracțiunii şi în prezent o pedeapsă *cu închisoare de la 5 până la 7 ani, cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 până la 1350 unităţi convenţionale*.

7.5. Instanța de judecată reține că Nicolai Cara a comis infracțiunea în prezența circumstanţei agravante prevăzute la art. 77 alin. (1) lit. a) din Codul penal - *„săvârşirea infracţiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracţiune similară sau pentru alte fapte care au relevanţă pentru cauză*", deoarece anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, în baza art. 27 și 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal, și prin sentinţa din 24 iulie 2025 emisă de Judecătoria Căușeni, sediul Bender, în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal. La fel, a fost reținută prezența circumstanței atenuante prevăzute la art. 76 alin. (1) lit. e) din același cod – *„prevenirea de către vinovat a urmărilor prejudiciabile ale infracţiunii săvârşite, repararea benevolă a pagubei pricinuite sau înlăturarea daunei cauzate*", luând în considerare că lipsesc orice pretenții din partea victimei Vladislav Hurcal, care a declarat expres în instanță acest lucru, iar bunul sustras a fost predat organului de urmărire penală de către inculpat.

Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatului de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal, nu au fost stabilite.

7.6. La stabilirea pedepsei, instanța reține că pericolul social al infracțiunii săvârșite este sporit, or din acțiunile ilicite ale inculpatului au fost comise acte directe de violare a integrității patrimoniului victimei, existând și un risc de perturbare a sănătății fizice și psihice a ultimului, în urma atentării asupra bunurilor și a corpului persoanei vătămate.

În procesul judiciar, procurorul a solicitat aplicarea unei pedepse cu închisoare, iar apărătorul a obiectat, solicitând achitarea inculpatului. Reieșind din opiniile participanților, materialele dosarului, sancțiunea normei speciale și cele reținute *supra*, instanța consideră că doar aplicarea pedepsei cu închisoarea justifică scopul legii penale, contribuie la corectarea

condamnatului și la prevenirea comiterii de noi infracțiuni, fiind echitabilă în raport cu fapta săvârșită și circumstanțele agravante/atenuante reținute.

7.7. Totuși, instanța nu va aplica pedeapsa complementară a amenzii în cazul prevăzut de art. 187 alin. (2) Cod penal, întrucât nu s-a stabilit existența unui loc de muncă permanent al inculpatului, iar aplicarea unei sancțiuni privative de libertate îl pune în imposibilitatea reală de a executa o amendă, nefiind administrate alte circumstanțe care să justifice o asemenea pedeapsă complementară. Instanța reține că pedepsele complementare pot fi aplicate la discreția instanței atunci când nu sunt obligatorii, inclusiv în prezența circumstanțelor agravante, aspect ce rezultă din Hotărârea explicativă a CSJ nr. 8 din 11 noiembrie 2013.

7.8. Raportat la conduita inculpatului pe parcursul judecării cauzei, atitudinea față de faptele comise, comportamentul inculpatului la comiterea infracțiunii, ce a implicat violență, condamnările anterioare atât pentru infracțiuni similare, cât și pentru alte categorii de infracțiuni, comiterea faptei sale într-un interval redus de timp de la săvârșirea unor infracțiuni anterioare, pentru care a mai fost condamnat, instanța concluzionează că corectarea și reeducarea lui Nicolai Cara este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoarea în limita solicitată de acuzare.

Conform caracteristicii eliberate la locul de trai (f.d.106), inculpatul locuiește singur, nu este căsătorit și recent a fost eliberat dintr-un loc de detenție, fiind judecat anterior pentru diverse infracțiuni similare, fiind atras și la răspundere contravențională, a fost deseori observat în mediul persoanelor care prezintă interes pentru angajații de poliție, însă de către vecini este caracterizat pozitiv. Instanța consideră din aceste circumstanțe enumerate că inculpatul nu-și va corecta comportamentul său, dacă se va alege o modalitate de executare a pedepsei fără aflarea sa în detenție, va exista riscul real al comiterii în continuare a infracțiunilor și acesta nu se va integra în societate.

7.9. În același timp, instanța nu este de acord cu incidența art. 34 alin. (2) lit. b) și 82 din Codul penal în acest caz, deoarece nu poate fi reținută recidiva periculoasă în acest caz. Instanța reține din materialele dosarului, că inculpatul a fost anterior condamnat pentru anumite infracțiuni, a căror antecedente penale au fost stinse, precum și pentru infracțiuni similare, la pedepse mai blânde decât închisoarea (*neprivative de libertate*) sau cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. Instanța va reține faptul că prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, în baza art. 27 și 187 alin. (2) lit. b) și e) din Codul penal, a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, fără amendă, dar în temeiul art. 90 din Codul penal, a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani. La fel, prin ultima sentință din 24 iulie 2025 emisă de Judecătoria Căușeni, sediul Bender, în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal, a fost condamnat la muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 180 de ore.

Potrivit art. 34 alin. (5) lit. d) și e) Cod penal, la stabilirea stării de recidivă nu se ţine cont de antecedentele penale pentru infracţiunile /…/ stinse sau în caz de reabilitare, în conformitate cu prevederile art.111 şi 112 și dacă persoana a fost condamnată cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei. Conform art. 111 alin. (1) lit. d) și e) Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele /…/ condamnate cu suspendarea condiţionată a executării

pedepsei dacă, în termenul de probă, condamnarea cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei nu a fost anulată și cele condamnate la o pedeapsă mai blândă decât închisoarea – după executarea pedepsei. Astfel, condamnările anterioare în corespundere cu prevederile de drept enunțate, exclud recidiva în acest caz.

7.10. Din motivele enumerate *supra*, exprimate atât în favoarea cât şi în defavoarea inculpatului, instanţa opinează spre aplicarea unei pedepse privative de libertate în privinţa inculpatului Nicolai Cara, pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e) din Codul penal, cu închisoare pe un termen de 6 ani, fără aplicarea unei amenzi.

7.11. În ce privește aprecierea tipului penitenciarului pentru executarea pedepsei, instanța de judecată în cazul condamnării inculpatului, în conformitate cu art. 72 alin. (3) din Codul penal, va dispune executarea pedepsei de către acesta în penitenciar de tip semiînchis.

7.12. Subsecvent, instanţa relevă că pedeapsa aplicată urmează să fie pusă în executare din momentul pronunţării prezentei sentinţe, iar în temeiul art. 88 alin. (3) din Codul penal, se va include în termenul închisorii şi timpul aflării inculpatului Nicolai Cara în stare de reţinere şi de arest în prezenta cauză penală de la 17 octombrie 2025 până la data pronunţării sentinţei pe 13 ianuarie 2026.

Cu privire la măsura preventivă.

8.1. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

8.2. În contextul dezbaterilor judiciare, procurorul și apărătorul nu s-au expus pe marginea aplicării sau menţinerii măsurilor preventive în privinţa lui Nicolai Cara.

8.3. Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinţei, instanţa statuează că inculpatul se află sub imperiul măsurii preventive cu arest, scadentă la data de 15 ianuarie 2026, ora 16 şi 45 min., fiind reținut anterior, la 17 octombrie 2025, la ora 16 și 45 min..

8.4. În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună *aplicarea*, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Potrivit prevederilor art. 175 din Codul de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă / anumite acţiuni negative asupra desfăşurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinţei constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sânt orientate spre a asigura buna desfăşurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre *asigurarea de către instanţă a executării sentinţei*.

8.5. Aşadar, instanţa consideră la moment imposibilă aplicarea faţă de Nicolai Cara a unei măsuri preventive mai blânde, pentru a exclude posibilitatea de a fi prejudiciat cursul normal al executării sentinţei cu închisoare, constatând prezenţa circumstanţelor excepţionale, care

determină necesitatea menținerii măsurii preventive respective, or inculpatul poate fi direct predispus spre spre eschivarea de la executarea pedepsei şi chiar să comite alte infracţiuni.

Instanţa de judecată reţine că, în cazul dat, dacă va menține măsura preventivă sub formă de arest până la rămânerea definitivă a sentinţei, nu mai pot fi încălcate drepturile la libertate şi siguranţă, prevăzute de art. 5 al Convenţiei, iar privarea de libertate a ultimului este justificată, întemeiată şi necesară într-o societate democratică şi urmăreşte un scop legal, deoarece are ca scop împiedicarea acestuia de a se ascunde de organele de drept, să comită alte infracţiuni şi *să se asigure executarea sentinţei*, fiind astfel respectat principiul proporţionalităţii între dreptul la libertate, garantat de lege şi necesitatea aplicării arestului preventiv.

Relevant, în acest sens este Hotărârea *Savca împotriva Republica Moldova*, unde Curtea Europeană a respins pretențiile reclamantului invocate în temeiul articolului 5 § 1 din Convenție privind deținerea sa ilegală după pronunțarea sentinței de condamnare de instanța de fond, reamintind că detenția preventivă se încheie în momentul în care persoana deținută este eliberată și/sau îi este stabilită pedeapsa, fie și de către o instanţă de fond (a se vedea *Wemhoff împotriva Germaniei,* § 9; *Labita împotriva Italiei [MC]*, hotărârea din 6 aprilie 2000, § 147; *Kalashnikov împotriva Federaţiei Ruse*, hotărârea din 15 iulie 2002, § 110; *Solmaz împotriva Turciei*, hotărârea din 16 ianuarie 2007, §§ 23-24).

8.6. În aceste circumstanţe, instanţa consideră că suntem în prezenţa cazului în care este o necesitate absolută de a menţine măsura de constrângere sub formă de arest preventiv faţă de inculpatul Nicolai Cara, dacă ultimul nu este deţinut legal într-o altă cauză penală, deoarece doar această măsură preventivă este reală şi efectivă în cazul dat şi va asigura comportamentul respectiv al acestuia pentru executarea sentinţei emise.

Cu privire la mijloacele materiale de probă.

9.1. Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delicte.

Procurorul Andrei Illarion a pledat pentru restituirea unui telefon mobil de model *„Samsung*” părţii vătămate Vladislav Hurcal, iar inculpatul şi apărătorul nu s-au expus în privinţa mijloacelor materiale de probă.

9.2. Referitor la mijloacele materiale de probă, instanța de judecată reține că la caz au fost recunoscute în calitate de mijloace materiale de probă:

- un telefon mobil de model „Samsung A5” cu nr. de IMEI *****, ridicat de la Nicolai Cara în cadrul percheziției corporale, care a fost recunoscut în calitate de corp delict şi anexat la cauza penală prin ordonanţa ofiţerului de urmărire penală Stanislav Iachimenco din 18 octombrie 2025 (f.d.81) şi se păstrează la cauza penală.

9.3. Instanţa statuează cu referire la corpurile delicte, că potrivit art. 162 alin. (1) pct. 4) din Codul de procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluţionării cauzei în fond, se hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte şi în acest caz, valorile dobândite pe cale criminală sau asupra cărora au fost îndreptate acţiunile criminale se restituie proprietarului.

9.4. Reieșind din faptul că în privinţa corpului delict nominalizat *supra*, care aparţine de drept părţii vătămate Vladislav Hurcal, au fost îndreptate acţiunile criminale ale inculpatului Nicolai Cara, pe care acesta l-a dobândit ilicit şi concomitent aceste bunuri prezintă o valoare pentru victima infracţiunii, care este proprietarul acestui telefon sustras, instanța de judecată consideră rezonabil de a dispune restituirea din momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe către proprietarul Vladislav Hurcal a unui telefon mobil de model „*Samsung A5*" cu nr. de IMEI *****, care se păstrează la cauza penală.

Cu privire la cheltuielile judiciare.

10.1. Instanța reține că acuzatorul de stat a solicitat în dezbateri încasarea cheltuielilor judiciare de 128 de lei pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr. 202502P2715 din 15 octombrie 2025. Partea apărării nu s-a expus asupra acestui demers.

10.2. *În fapt*, potrivit raportului de expertiză judiciară, cheltuielile de 128 de lei sunt confirmate prin semnătura expertului, ștampila instituției și detalierea serviciilor efectuate (*examinarea persoanei şi constatarea leziunilor traumatice*), cu costul acestora.

10.3. *În drept*, conform art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor sau apărătorilor asistenți juridici garantat de stat, atunci când interesele justiției o cer și inculpatul dispune de mijloace. Achitarea poate reveni și persoanei eliberate sau pentru care urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Potrivit art. 227 alin. (1)–(3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt sumele suportate pentru buna desfășurare a procesului penal, inclusiv pentru efectuarea acțiunilor procesuale, acestea fiind plătite din fondurile statului dacă legea nu prevede altfel. Norma nu obligă statul să suporte cheltuielile permanent, ci să le achite pentru operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală. Expertiza se efectuează obligatoriu pentru constatarea gradului și caracterului vătămărilor integrității corporale (*art.143 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală*).

10.4. Ținând cont că alin. (2) al art. 143 Cod de procedură penală privind plata expertizelor din bugetul de stat, a fost abrogat prin Legea pentru modificarea si completarea unor acte legislative nr. 316 din 22 decembrie 2017, în vigoare din 9 februarie 2018 (pct. 12), instanța consideră că solicitarea procurorului pentru încasarea cheltuielilor judiciare în beneficiul statului este întemeiată și va fi admisă.

Instanța mai remarcă că cheltuielile de 128 de lei pentru expertiza medico-legală au fost probate prin calculul serviciilor prestate, confirmate de instituția de expertiză și de expert, fiind recunoscute ca probe pertinente, necesare și decisive pentru stabilirea vinovăției inculpatului.

10.5. În circumstanţele specifice cauzei date, instanţa a mai luat în considerare şi jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, în condiţia neadmiterii încasării unor cheltuieli de judecată prea mari din contul inculpatului *(cauzele Kreuz împotriva Poloniei (nr. 1), §§ 60-67; Podbielski şi PPU Polpure împotriva Poloniei, §§ 65-66; Weissman şi alţii împotriva României, § 42 şi a contrario Reuther împotriva Germaniei (dec.))*, or s-a statuat că partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil *(cauza Costin versus România,*

hotărârea din 26 mai 2005; cauza Străin şi alţii versus România, hotărârea din 21 iulie 2005; cauza Petre versus România, hotărârea din 27 iulie 2006, etc.).

Cu privire la latura civilă.

11.1. Potrivit materialelor cauzei, rechizitoriului și în dezbateri judiciare, nu au fost înregistrate acțiuni civile. Partea vătămată Vladislav Hurcal s-a prezentat inițial în ședință, dar nu a depus o acțiune civilă și a indicat verbal că nu are pretenții față de inculpat. De asemenea, la materialele cauzei penale a fost ridicat și anexat obiectul material al infracțiunii.

11.2. *În drept*, instanța reține că potrivit art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă se formulează prin cerere adresată procurorului sau instanței de judecată de către persoanele fizice sau juridice prejudiciate direct prin fapta interzisă de legea penală. Alin. (2) prevede că pot solicita despăgubiri prin restituirea obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite, compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor, restabilirea calității sau aspectului comercial, compensarea venitului ratat, precum și repararea prejudiciului moral sau a daunei aduse reputației profesionale.

Conform art. 220 alin. (1)–(3) Cod de procedură penală, acțiunea civilă se soluționează conform Codului de procedură penală, aplicându-se norme de procedură civilă doar dacă nu contravin principiilor procesului penal. Art. 225 alin. (2) Cod de procedură penală prevede că la pronunțarea sentinței, instanța soluționează acțiunea civilă prin admitere totală, parțială sau respingere. Art. 387 alin. (1) obligă judecătorul să soluționeze acțiunea civilă odată cu cauza penală. Potrivit art. 221 alin. (2) Cod de procedură penală, acțiunea civilă se formulează împotriva bănuitului, învinuitului, inculpatului sau a persoanei necunoscute care poate fi trasă la răspundere, nefiind înaintată în prezentul caz o asemenea acțiune.

11.3. Prin urmare, instanța subliniază că părții vătămate care nu a depus o acțiune civilă scrisă, dar nici nu a renunțat expres la acest drept și a invocat inițial existența unui prejudiciu cauzat prin infracțiune, i se aplică prevederile art. 221 alin. (5) Cod de procedură penală, care stabilește dreptul lui Vladislav Hurcal să depună o acțiunea civilă în procedura civilă, dacă nu a făcut-o în procesul penal sau dacă acțiunea a rămas nesoluționată.

În baza materialelor cauzei penale şi a probelor cercetate în ședința instanței de judecată, în conformitate cu prevederile articolelor 70, 72 alin. (3) și 88 alin. (3) din Codul penal, 162, 221, 227-229, 329, 340, 384-389, 392-395 și 397 din Codul de procedură penală, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se recunoaşte vinovat **Cara Nicolai ******* în comiterea infracţiunii prevăzute de articolul 187 alineatul (2) litera e) din Codul penal, se condamnă şi i se stabilește o pedeapsă cu închisoare pe un termen pe un termen de 6 (șase) ani, fără aplicarea unei amenzi, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei cu închisoare în privinţa lui Nicolai Cara se va calcula din momentul pronunţării prezentei sentinţe pe 13 ianuarie 2026, cu includerea în temeiul art.88 alin.

(3) din Codul penal în termenul închisorii şi timpul aflării lui Nicolai Cara în stare de reţinere şi de arest în prezenta cauză penală, de la 17 octombrie 2025 până la data pronunţării sentinţei pe 13 ianuarie 2026.

Până când sentinţa va deveni definitivă, se menţine în privinţa lui Nicolai Cara măsura preventivă – *arestul preventiv*, pentru asigurarea punerii în executare a pedepsei cu închisoare.

Se admite demersul procurorului şi se încasează de la Nicolai Cara în beneficiul Statului, cu titlu cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea expertizei judiciare medico-legale nr. 202502P2715 din 15 octombrie 2025, mijloace băneşti în cuantum de 128 (una sută douăzeci și opt) de lei.

Corpurile delicte: un telefon mobil de model „*Samsung A5*” cu nr. de IMEI *****, ridicat de la Nicolai Cara în cadrul percheziției corporale, care se păstrează la cauza penală, se restituie proprietarului legal Vladislav Hurcal, după rămânerea definitivă a prezentei sentinţe.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Căușeni, sediul Bender *(Varniţa)*, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Preşedintele şedinţei,
judecător */semnătura/* **Grigorii DAMASCHIN**

Copia corespunde originalului,
judecător *Grigorii DAMASCHIN*